

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

Θεσσαλονίκη

Αριθ. Πρωτ.:.....

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ
ΤΜΗΜΑ Α7-ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ**

Ταχ. Δ/ση : Εγνατία 45-Θεσ/νικη
Ταχ. Κώδικας : 54630
Πληροφορίες : **Κ. Μαβινίδου**
Τηλέφωνο : 2313-333245
Fax : 2313-333258
E-Mail : ded.thess@n3.syzefxis.gov.
gr
Url : www.aade.gr

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. Του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170).

β. Του άρθρου 17§1 του ν. 4389/2016 (ΦΕΚ Α' 94).

γ. Της παρ. 3 του άρθρου 47 του Ν.4331/2015 (ΦΕΚ Α' 69).

δ. Του άρθρου 59 του π.δ. 111/2014 (Α' 178) «Οργανισμός του Υπουργείου Οικονομικών».

ε. Της αριθ. Δ6Α1118225 ΕΞ 2013/24.07.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 1893) «Καθορισμός της διάρθρωσης και των αρμοδιοτήτων της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και απαραίτητων λεπτομερειών λειτουργίας αυτής».

στ. Της αριθ. Δ6Α1198069 ΕΞ 2013/30.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 3367) «Μετονομασία και ανακαθορισμός των αρμοδιοτήτων και της

εσωτερικής διάρθρωσης της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών».

ζ. Της αριθ. Δ.ΟΡΓ.Α. 1159205ΕΞ2014 Απόφασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β3250/4-12-2014) «Τροποποίηση και συμπλήρωση της αριθμ. Δ6Α 1058824ΕΞ2014/8-4-2014 απόφασης του Γ.Γ.Δ. Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών, ως προς τις Διευθύνσεις Στρατηγικού Σχεδιασμού και Οικονομικής Διοίκησης, Επίλυσης Διαφορών και Εφαρμογής της Φορολογικής Πολιτικής και Νομοθεσίας».

η. Της αριθμ. Δ.ΟΡΓ. Α1006534ΕΞ2014 (ΦΕΚ Β'165/19-1-2015) Απόφασης της Γ.Γ.Δ. Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών «Ανακαθορισμός της καθ' ύλην αρμοδιότητας και του χρόνου έναρξης λειτουργίας του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και του χρόνου έναρξης λειτουργίας του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης, Νομικής και Διοικητικής Υποστήριξης της ίδιας Διεύθυνσης και της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Γραφείου Επανεξέτασης του ίδιου Τμήματος».

θ. Της με αριθμό Δ.ΟΡΓ.Α 1118063ΕΞ2016/05-08-2016 Απόφασης του Γ.Γ. της Γ.Γ.Δ.Ε. του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 2562/19-08-2016) με θέμα «Τροποποίηση της με αριθμό Δ6Α1058824ΕΞ2014/08-04-2014 Απόφασης του Γ.Γ.Δ.Ε. του Υπουργείου Οικονομικών, ως προς τις Δ.Ε.Δ. και Εσωτερικού Ελέγχου της Γ.Γ.Δ.Ε.».

ι. Της αριθμ. Δ.Ε.Δ. 1126366/ΕΞ2016/30-8-2016/ΦΕΚ Β' 2759/1-9-2016) Απόφασης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών.

ια. Της ΠΟΛ 1002/31.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 55/16-1-2014).

2.Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3.Την με **ημερομηνία κατάθεσης** και με **αριθμό πρωτοκόλλου** **ενδικοφανή προσφυγή** του με **Α.Φ.Μ.** κάτοικο, η οποία στρέφεται κατά των παρακάτω πράξεων: **α) τηςΠράξης Επιβολής Προστίμου επί παραβάσεων τήρησης Βιβλίων και έκδοσης Στοιχείων** διαχειριστικής περιόδου **(β) της Πράξης επιβολής προστίμου ΦΠΑ** του αρ. 6 του ν. 2523/97 διαχειριστικής περιόδου **γ) της Οριστικής Πράξης Διορθωτικού Προσδιορισμού ΦΠΑ** διαχειριστικής περιόδου

4. Τις ως άνω πράξεις της **Δ.Ο.Υ.**

5.Τις από 21/9/2016 απόψεις της ανωτέρω φορολογικής αρχής, με τις οποίες ζητείται η απόρριψη της ανωτέρω ενδικοφανούς προσφυγής.

6. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α7 – Επανεξέτασης της Υπηρεσίας μας, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της από ενδικοφανούς προσφυγής του με **Α.Φ.Μ.**

....., η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με το αριθμ. πρωτ. έκθεση ελέγχου του και με την με α.α. εντολή του Προϊστάμενου της Δ.Ο.Υ., πραγματοποιήθηκε στον προσφεύγοντα μερικός έλεγχος για τη διαπίστωση της εφαρμογής των διατάξεων του Π.Δ. 186/92 (Κ.Β.Σ) και εφαρμογής των διατάξεων του Φόρου Προστιθέμενης Αξίας, όπως τροποποιήθηκαν και ισχύουν μέχρι σήμερα.

Ο προσφεύγων υπέβαλλε την υπ'αριθμ. αίτηση και αναλυτική κατάσταση δικαιολογητικών για την επιστροφή του Φ.Π.Α ως αγρότης ειδικού καθεστώτος του άρθρου 41 του ν.2859/2000 μέσω του Αγροτικού Συνεταιρισμού –Α.Φ.Μ.:..... στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. αιτούμενος επιστροφή ποσού Φ.Π.Α. 2.667,23 ευρώ συνολικά.

Ωστόσο από την αναλυτική κατάσταση παραστατικών διαπιστώθηκε ότι ο ανωτέρω ελεγχόμενος είναι λήπτης δύο (2) εικονικών φορολογικών στοιχείων με εκδότη την επιχείρηση "..... όπως αποτυπώνονται κάτωθι:

A/A	ΕΙΔΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΥ	A/A ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΥ & ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ	ΟΝ/ΜΟ ΕΚΔΟΤΗ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΓΑΘΩΝ	ΠΟΣΟΤΗΤΑ (ΚΙΛΑ)	ΑΞΙΑ (€)	ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΟ ΜΕΣΟ
1	TIM. –Δ.Α. (ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΑΓΑΘΩΝ)			ΤΡΙΦΥΛΛΙ	49.500	10.890	
2	TIM. –Δ.Α. (για την αγορά αγαθών)			ΤΡΙΦΥΛΛΙ	52.000	11.440	-

Κρίθηκε λοιπόν ότι τα φορολογικά στοιχεία που ζήτησε και έλαβε ο ελεγχόμενος, με έδρα την, Αγρότης του Ειδικού Καθεστώτος, αρμοδιότητας Δ.Ο.Υ., για την χρήση και αφορούν δύο (2) Τιμολόγια-Δελτία Αποστολής συνολικής αξίας 22.330,00 ευρώ, είναι εικονικά ως προς την συναλλαγή (ανύπαρκτη) και ως εκ τούτου υπέπεσε σε παραβάσεις των

διατάξεων του άρθρου 7§3 του 4337/2015 και του ΦΠΑ, και του καταλογίστηκαν οι παρακάτω παραβάσεις :

1. καταλογίστηκε παράβαση των διατάξεων του άρθρου 7§3 του 4337/2015, για τη διαχειριστική περίοδο 01/01/....-31/12/....., διότι ζήτησε, έλαβε και χρησιμοποίησε με την καταχώρησή τους στην Αίτηση - Αναλυτική Δήλωση Φ.Π.Α δύο (2) φορολογικά στοιχεία (ΤΙΜ.-Δ.Α.) συνολικής αξίας 22.330,00€, τα οποία κρίθηκαν από τον έλεγχο εικονικά. Με τα τιμολόγια αυτά, εισέπραξε το ανάλογο ποσό επιστροφής ΦΠΑ, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 8§5, του ν.4337/15, που επισύρει τις κυρώσεις των διατάξεων του άρθρου 7§3 του Ν.4337/15, και του επιβλήθηκε **πρόστιμο: (22.330,00x 10%)=2.233,00 ευρώ.**
2. Καταλογίστηκε πρόστιμο του άρθρο 6 Ν. 2523/97 ή Άρθρου 55 παρ. 2 Ν.4174/2013 διότι ο ελεγχόμενος ως λήπτης ως προς την συναλλαγή μερικού εικονικού φορολογικού στοιχείου έλαβε επιστροφή Φ.Π.Α. το ποσό των **22.330,00€ X 11%= 2.456,30€ και σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 Ν. 2523/97** όπως αυτό τροποποιήθηκε και ίσχυε με τον Ν. 2954/02.11.2001 άρθρο 2 παρ. 6 επιβλήθηκε **ειδικό πρόστιμο ισόποσο με το τριπλάσιο του φόρου που επιστράφηκε, ήτοι 2.456,30€ X 3 =7.368,90 €.**
3. Ύστερα από όλα όσα αναφέρθηκαν εκδόθηκε οριστική πράξη προσδιορισμού ΦΠΑ σύμφωνα με το άρθρο 28 του ν. 4174/2013 και του καταλογίστηκε το ποσό των **2.456,30€** καθώς και του πρόσθετου φόρου το ποσό των **2.947,56 €, και συνολικά το ποσό των 5.403,86 €.**

Ο προσφεύγων, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, αιτείται την ακύρωση ή άλλως την τροποποίηση των προσβαλλόμενων πράξεων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ., προβάλλοντας τους παρακάτω λόγους :

- 1) Ανεπαρκής η απόδειξη των ισχυρισμών της φορολογούσας αρχής, αοριστία των επίμαχων εκθέσεων ελέγχου και έλλειψη νόμιμης αιτιολογίας των προσβαλλόμενων πράξεων λόγω μη διενέργειας αυτοτελούς ελέγχου. Τα επίμαχα τιμολόγια χαρακτηρίστηκαν εικονικά με μόνο έρεισμα την έκθεση του
- 2) Οι επίμαχες εκθέσεις ελέγχου δεν προβαίνουν στην απαραίτητη κρίση του κατά πόσο η εικονικότητα υφίσταται στη συναλλαγή ή στο πρόσωπο με αποτέλεσμα να πάσχουν από αοριστία και ακυρότητα.
- 3) Παράβαση του άρθρου 4 του ν. 3610/2007, που αν και καταργήθηκε βάσει του ν. 4002/2011, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι τυγχάνει εφαρμογής και στην παρούσα υπόθεση. Τούτο διότι αφενός μεν η παρούσα υπόθεση αφορά φορολογικό στοιχείο που λήφθηκε το έτος, ήτοι προ του έτους 2011, κι αφετέρου διότι στο δίκαιο των φορολογικών κυρώσεων πρέπει να ισχύει η προερχόμενη από το ποινικό δίκαιο αρχή της εφαρμογής του ευνοϊκότερου για τον φορολογούμενο νόμου.

- 4) Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, του δικαιώματος στην περιουσία και του δικαιώματος στην αποτελεσματική δικαστική προστασία.

Ως προς τον πρώτο και δεύτερο προσβαλλόμενο λόγο της υπό εξέταση προσφυγής

Επειδή σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 19 παρ.4 του Ν.2523/97, όπως ίσχυε για τη συγκεκριμένη φορολογική περίοδο: «Εικονικό είναι το στοιχείο που εκδίδεται για συναλλαγή ανύπαρκτη στο σύνολο της ή για μέρος αυτής ή για συναλλαγή που πραγματοποιήθηκε από πρόσωπα διαφορετικά από αυτά που αναγράφονται στο στοιχείο ή το ένα από αυτά είναι άγνωστο φορολογικώς πρόσωπο, με την έννοια ότι δεν έχει δηλώσει την έναρξη του επιτηδεύματος του ούτε έχει θεωρήσει στοιχεία στην κατά τόπο αρμόδια, σύμφωνα με την αναγραφόμενη στο στοιχείο διεύθυνση, δημόσια οικονομική υπηρεσία. Εικονικό είναι επίσης το στοιχείο που φέρεται ότι εκδόθηκε ή έχει ληφθεί από εικονική εταιρία, κοινοπραξία, κοινωνία ή άλλη οποιασδήποτε μορφής επιχείρηση ή από φυσικό νομικό πρόσωπο για το οποίο αποδεικνύεται ότι είναι παντελώς αμέτοχο με τη συγκεκριμένη συναλλαγή, οπότε στην τελευταία αυτή περίπτωση η σχετική διοικητική κύρωση επιβάλλεται, καθώς και η ποινική δίωξη ασκείται κατά του πραγματικού υπευθύνου που υποκρύπτεται. Τα φορολογικά στοιχεία στα οποία αναγράφεται αξία συναλλαγής κατώτερη της πραγματικής θεωρούνται πάντοτε για τους σκοπούς του παρόντος νόμου ως ανακριβή, ενώ τα φορολογικά στοιχεία στα οποία αναγράφεται αξία μεγαλύτερη της πραγματικής θεωρούνται ως εικονικά κατά το μέρος της μεγαλύτερης αυτής αξίας »

Επειδή για τη στοιχειοθέτηση του αδικήματος της φοροδιαφυγής δεν απαιτείται πλέον η πρόθεση του κατηγορούμενου να αποκρύψει φορολογητέα ύλη αλλά αρκεί να έχει έστω υπόνοια ότι εκδίδει ή λαμβάνει πλαστά ή εικονικά τιμολόγια, και συγκεκριμένα, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 285/2012 απόφαση του Στ' Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της φοροδιαφυγής, απαιτείται, αντικειμενικώς η έκδοση από το δράστη πλαστών ή εικονικών φορολογικών στοιχείων ή η αποδοχή εικονικών φορολογικών στοιχείων (και μάλιστα ανεξαρτήτως αν τα τελευταία είναι και πλαστά, αφού ο νόμος δεν θεωρεί ως εικονικά μόνο τα γνήσια), υποκειμενικώς δε δόλος, ο οποίος περιλαμβάνει τη γνώση, έστω, και με την έννοια της αμφιβολίας, της πλαστότητας ή της εικονικότητας των φορολογικών στοιχείων και, επί αποδοχής της εικονικότητας αυτών, τη θέληση ή αποδοχή του δράστη να προβεί στην έκδοση των πλαστών ή εικονικών φορολογικών στοιχείων ή να αποδεχθεί εικονικά φορολογικά στοιχεία.

Επειδή σύμφωνα με το άρθρο 18§9 του ΠΔ 186/92: «*Το βάρος της απόδειξης της συναλλαγής φέρει τόσο ο εκδότης, όσο και ο λήπτης του στοιχείου, οι οποίοι δικαιούνται να επιβεβαιώνουν τα αναγκαία στοιχεία του αντισυμβαλλόμενου από τη δήλωση έναρξης εργασιών ή από άλλο πρόσφορο αποδεικτικό στοιχείο, επιφυλασσομένων των διατάξεων περί φορολογικού απορρήτου, τα οποία οι συμβαλλόμενοι υποχρεούνται εκατέρωθεν να παρέχουν, φέροντας ο καθένας και την ευθύνη για την ακρίβεια των στοιχείων που παρέχει.*»

Επειδή, όπως έχει κριθεί και από τη νομολογία, όταν αποδίδεται σε ορισμένο επιτηδευματία η παράβαση της λήψης εικονικού φορολογικού στοιχείου, με την έννοια ότι δεν έχει πραγματοποιηθεί η συναλλαγή στην οποία αυτό αναφέρεται είτε ότι έχει μεν πραγματοποιηθεί η συναλλαγή όχι όμως όπως εμφανίζεται με τον φερόμενο ως εκδότη του φορολογικού στοιχείου, η φορολογική αρχή βαρύνεται κατ' αρχήν με την απόδειξη της εν λόγω εικονικότητας. Προς τούτο αρκεί ν' αποδείξει είτε ότι ο εκδότης του στοιχείου είναι πρόσωπο φορολογικά ανύπαρκτο, πρόσωπο δηλαδή που δεν είχε δηλώσει την έναρξη του επιτηδεύματός του, ούτε είχε θεωρήσει στοιχεία στην αρμόδια φορολογική αρχή (οπότε ο λήπτης βαρύνεται πλέον ν' αποδείξει την αλήθεια της συναλλαγής και την καλή του πίστη κατά το χρόνο της, ότι δηλαδή είχε ελέγξει τα στοιχεία του αντισυμβαλλομένου του), είτε ότι ο εκδότης του στοιχείου είναι πρόσωπο φορολογικά μεν υπαρκτό, αλλά συναλλακτικά ανύπαρκτο ή ότι ενόψει των επιχειρηματικών του δυνατοτήτων, όπως προκύπτουν από τη συνολική εκτίμηση της συναλλακτικής του συμπεριφοράς και της φύσης του κύκλου εργασιών του, δεν είναι δυνατό να ήταν σε θέση να εκπληρώσει την επίμαχη παροχή (οπότε και πάλι ο λήπτης του φορολογικού στοιχείου βαρύνεται ν' αποδείξει την αλήθεια της συναλλαγής δηλαδή ότι αυτή πραγματοποιήθηκε μεταξύ αυτού και του φερόμενου εκδότη, έτσι όπως περιγράφεται στο τιμολόγιο Δ.Εφ.Θεσ. 2234/2014, ΣτΕ 506/2012, 4037/2011, 1498/2011, 1184/2010, 2079/2009, 629/2008 347/2006 κ.α.).

Επειδή σύμφωνα με την 116/2013 απόφαση ΣτΕ “..όταν αποδίδεται σε ορισμένο επιτηδευματία η παράβαση της λήψεως τιμολογίου ή δελτίου αποστολής εικονικού, υπό την έννοια είτε ότι δεν έχει πραγματοποιηθεί η συναλλαγή στην οποία αυτό αναφέρεται είτε ότι έχει μεν πραγματοποιηθεί η συναλλαγή, όχι όμως, όπως εμφανίζεται, με τον φερόμενο ως εκδότη του τιμολογίου ή δελτίου αποστολής, η φορολογική αρχή βαρύνεται, κατ' αρχήν, με την απόδειξη της εν λόγω εικονικότητας. Προς τούτο αρκεί, κατ' αρχήν, ν' αποδείξει είτε ότι ο εκδότης του τιμολογίου είναι πρόσωπο φορολογικώς ανύπαρκτο, δηλαδή, πρόσωπο που δεν είχε δηλώσει την έναρξη του επιτηδεύματός του, ούτε είχε θεωρήσει στοιχεία στην αρμόδια φορολογική αρχή (οπότε ο λήπτης βαρύνεται πλέον ν' αποδείξει την αλήθεια της συναλλαγής και την καλή του πίστη κατά το χρόνο πραγματοποιήσεώς της), είτε ότι ο εκδότης του τιμολογίου είναι πρόσωπο φορολογικώς μεν υπαρκτό, αλλά συναλλακτικώς ανύπαρκτο (πρβλ. ΣτΕ 505/2012, 1498/2011, 3528, 1184/2010), οπότε, σε περίπτωση αποδείξεως ανυπαρξίας της συναλλαγής (λόγω του ότι ο εκδότης του τιμολογίου είναι πρόσωπο συναλλακτικώς ανύπαρκτο) δεν είναι δυνατόν να τεθεί θέμα καλής πίστης του λήπτη του εικονικού στοιχείου (βλ. ΣτΕ 1184, 1126/2010)...”.

Επειδή, όπως έχει κριθεί και από τη νομολογία, όταν αποδίδεται σε ορισμένο επιτηδευματία η παράβαση της λήψης εικονικού φορολογικού στοιχείου, με την έννοια ότι δεν έχει πραγματοποιηθεί η συναλλαγή στην οποία αυτό αναφέρεται είτε ότι έχει μεν πραγματοποιηθεί η συναλλαγή όχι όμως όπως εμφανίζεται με τον φερόμενο ως εκδότη του φορολογικού στοιχείου, η φορολογική αρχή βαρύνεται κατ'

αρχήν με την απόδειξη της εν λόγω εικονικότητας. Προς τούτο, αρκεί ν' αποδείξει είτε ότι ο εκδότης του στοιχείου είναι πρόσωπο φορολογικά ανύπαρκτο, πρόσωπο δηλαδή που δεν είχε δηλώσει την έναρξη του επιτηδεύματός του, ούτε είχε θεωρήσει στοιχεία στην αρμόδια φορολογική αρχή (οπότε ο λήπτης βαρύνεται πλέον ν' αποδείξει την αλήθεια της συναλλαγής και την καλή του πίστη κατά το χρόνο της, ότι δηλαδή είχε ελέγξει τα στοιχεία του αντισυμβαλλομένου του), είτε ότι ο εκδότης του στοιχείου είναι πρόσωπο φορολογικά μεν υπαρκτό, αλλά συναλλακτικά ανύπαρκτο ή ότι ενόψει των επιχειρηματικών του δυνατοτήτων, όπως προκύπτουν από τη συνολική εκτίμηση της συναλλακτικής του συμπεριφοράς και της φύσης του κύκλου εργασιών του, δεν είναι δυνατό να ήταν σε θέση να εκπληρώσει την επίμαχη παροχή (οπότε και πάλι ο λήπτης του φορολογικού στοιχείου βαρύνεται ν' αποδείξει την αλήθεια της συναλλαγής δηλαδή ότι αυτή πραγματοποιήθηκε μεταξύ αυτού και του φερόμενου εκδότη, έτσι όπως περιγράφεται στο τιμολόγιο Δ.Εφ.Θεσ. 2234/2014, ΣτΕ 506/2012, 4037/2011, 1498/2011, 1184/2010, 2079/2009, 629/2008 347/2006 κ.α.).

Επειδή, οι λόγοι που αποδεικνύουν και στοιχειοθετούν τις διαπιστώσεις του ελέγχου περί εικονικότητας των φορολογικών στοιχείων, αναφέρονται αναλυτικά στην από έκθεση έλεγχου ΚΒΣ του για τις παραβάσεις που διαπιστώθηκαν σε βάρος της εκδότριας επιχείρησης «.....» που επισυνάπτεται στην έκθεση επανελέγχου ΚΒΣ ως αναπόσπαστο τμήμα αυτής.

Σύμφωνα με την έκθεση αυτή αποδεικνύεται ξεκάθαρα η εικονικότητα ως προς τη συναλλαγή στο σύνολό της αφού:

1. Ο Α.Φ.Μ. «.....» ανήκει στην επιχείρηση «....., Χονδρικό Εμπόριο Φρούτων & Λαχανικών – - ΑΦΜ, η οποία στις πραγματοποίησε έναρξη εργασιών στην Δ.Ο.Υ και δήλωσε ως έδρα της επιχείρησης τη διεύθυνση και κύρια δραστηριότητα Χονδρικό Εμπόριο Φρούτων & Λαχανικών.
2. Δεν έχει υποβάλει δηλώσεις φόρου εισοδήματος για τα Οικ. Έτη 2010, 2011, 2012, 2013 κατά παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 61 & 62 του Ν. 2238/1994.
3. Δεν έχει υποβάλει εκκαθαριστικές δηλώσεις Φ.Π.Α των ετών 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, τις περιοδικές δηλώσεις Φ.Π.Α 1^{ου}, 3^{ου} & 4^{ου} τριμήνου έτους 2010, τις περιοδικές δηλώσεις 1^{ου}, 2^{ου}, 3^{ου}, 4^{ου} τριμήνου για τα έτη 2011, 2012, 2013
4. Δεν έχει υποβάλει καμία δήλωση παρακρατούμενων φόρων, απόδοσης ΕΛΓΑ και δεν πληρώθηκε κανένα ποσό για οποιαδήποτε αιτία στο δημόσιο.
5. Η ελεγχόμενη επιχείρηση δε διαθέτει καμία υλικοτεχνική υποδομή για την άσκηση της δραστηριότητάς της. Από το ηλεκτρονικό σύστημά taxis του Υπουργείου Οικονομικών και από το αρχείο της προκύπτει ότι κατά την υποβολή της δήλωσης έναρξης εργασιών δηλώθηκε ως έδρα ένα μισθωμένο ακίνητο στην περιοχή ιδιοκτησίας της με ΑΦΜ, από την αυτοψία που έγινε διαπιστώθηκε ότι το κτίριο είναι περίπου 80τμ επικοινωνεί με τον κεντρικό δρόμο με ένα μονοπάτι που είναι αδύνατο να προσεγγίσει φορτηγό αυτοκίνητο και δεν υπάρχουν αποθηκευτικοί χώροι για τις ποσότητες των εμπορευμάτων που απεικονίζονται στα στοιχεία αγοράς της ελεγχόμενης επιχείρησης.
6. Στις καταθέσεις τους, κανείς από τους εμπλεκόμενους δε δέχεται ότι άσκησε τη δραστηριότητα της

επιχείρησης και κανείς δεν έχει πραγματοποιήσει τις συναλλαγές που απεικονίζονται στα φορολογικά στοιχεία που έχουν εκδοθεί από την ελεγχόμενη επιχείρηση.

7. Ο επιχειρηματίας κατέθεσε ότι ποτέ δεν άσκησε ο ίδιος την δραστηριότητα και όλα τα φορολογικά στοιχεία τα παρέδωσε στον ο οποίος του είχε υποσχεθεί να τον βοηθήσει για την συνταξιοδότηση του και ο θα ασκούσε τη δραστηριότητα.

8. Ο κατέθεσε ότι ο ίδιος ήταν οδηγός στο επιβατικό αυτοκίνητο που χρησιμοποιούσε ο και «μ' αυτό πηγαίναμε σ' όλη την Ελλάδα και ερχόμασταν σε επαφή με παραγωγούς, προκειμένου να κάνει αγορές αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων ο Κατά καιρούς βοηθούσα και στο ξεφόρτωμα των προϊόντων που έρχονταν στην έδρα της επιχείρησης».

9. Ο λογιστής κατέθεσε ότι τα φορολογικά στοιχεία μετά τη θεώρηση τους παραδόθηκαν στον και αυτός ήταν που κατά διαστήματα του προσκόμιζε φορολογικά στοιχεία για να καταχωρηθούν στα φορολογικά βιβλία. Επίσης ο λογιστής κατέθεσε ότι σε συζήτηση που είχε με τον στο γραφείο του, του έκανε γνωστό το ύψος των αγορών από τα αγροτικά προϊόντα που ήταν περίπου 6.000.000 ευρώ χωρίς αντίστοιχες πωλήσεις, και του επισήμανε να πάρει τα φορολογικά στοιχεία στα χέρια του γιατί όπως ο ίδιος είχε καταλάβει τα παραστατικά ήταν εικονικά.

10. Η ελεγχόμενη επιχείρηση δεν προσκόμισε τα φορολογικά βιβλία και στοιχεία όπως και κανένα άλλο στοιχείο για την απόδειξη των συναλλαγών που περιγράφονται στα φορολογικά στοιχεία αγοράς και μεταφοράς των αγαθών που έχει εκδώσει.

11. Η ελεγχόμενη επιχείρηση δε διαθέτει μεταφορικά μέσα για τη μεταφορά των αγορών της και διαπιστώθηκε ότι σε πλήθος Δελτίων Αποστολής και Δελτίων Αποστολής – Τιμολογίων δεν αναγράφεται μεταφορικό μέσο μεταφοράς εμπορευμάτων, και σε όσα αναφέρεται μεταφορικό μέσο είτε πρόκειται για Ε.Ι.Χ. είτε για φορτηγά δημοσίας ή ιδιωτικής χρήσης που το ωφέλιμο φορτίο τους είναι πολύ μικρότερο από αυτό που αναγράφεται στα φορολογικά παραστατικά που έχουν εκδοθεί.

Επειδή σύμφωνα με τις ελεγκτικές επαληθεύσεις του, από τον έλεγχο που πραγματοποίησε στην επιχείρηση «.....» με ΑΦΜ και αντικείμενο εργασιών ΧΟΝΔΡΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΦΡΟΥΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΩΝ», προέκυψε ότι η εν λόγω επιχείρηση ήταν εκδότης εικονικών φορολογικών στοιχείων για τις χρήσεις για ανύπαρκτες στο σύνολό τους συναλλαγές.

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 9 του άρθρου 18 του Κ.Β.Σ., ορίζεται ότι το βάρος της απόδειξης της συναλλαγής φέρει τόσο ο εκδότης όσο και ο λήπτης του στοιχείου, οι οποίοι δικαιούνται να επιβεβαιώνουν τα αναγκαία στοιχεία του αντισυμβαλλομένου από τη δήλωση έναρξης εργασιών ή από άλλο πρόσφορο αποδεικτικό στοιχείο (π.χ. ταυτότητα, προκειμένου για φυσικά πρόσωπα). Για το σκοπό αυτό, οι αντισυμβαλλόμενοι, υποχρεούνται να παρέχουν εκατέρωθεν τα ζητούμενα στοιχεία, ούτως ώστε να διασφαλίζονται οι συναλλαγές και να μην παρατηρείται το φαινόμενο να εκδίδονται ή να λαμβάνονται φορολογικά στοιχεία, από πρόσωπα τα οποία είναι ανύπαρκτα φορολογικά και να υποστηρίζεται η άποψη, ότι η συναλλαγή πράγματι έγινε, αλλά δεν υπήρχε δυνατότητα να ελεγχθούν τα στοιχεία του προσώπου αυτού και ότι ενήργησαν με καλή πίστη, με την αντικειμενική και όχι την υποκειμενική της έννοια (και όχι

κατά την ιδίαν αυτών αντίληψη), δρώντας δηλαδή ως έντιμοι και δίκαιοι άνθρωποι λαμβανομένων υπόψη και των συναλλακτικών ηθών.

Επειδή, σε περίπτωση ανυπαρξίας της συναλλαγής, όπως εν προκειμένω, δεν ερευνάται η συνδρομή ή όχι στο πρόσωπο του λήπτη καλής πίστης, αντιθέτως, ο λήπτης των επίδικων τιμολογίων έχει το βάρος να αποδείξει την καλή του πίστη κατά τη διενέργεια της συναλλαγής, ότι δηλαδή είχε ελέγξει τα τιμολόγια του αντισυμβαλλομένου του εκδότη (ΣτΕ 505/2012). Ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι οι συνεργάτες του εκδότη, των οποίων τα ονόματα ήταν Θωμάς και Γιώργος επισκέφθηκαν το χωριό του την προκειμένου να αγοράσουν αγροτικά προϊόντα από αγρότες της περιοχής ήταν φερέγγυοι, επειδή κατείχαν πολλά χαρτονομίσματα και πλήρωναν τοις μετρητοίς τυγχάνει αναπόδεικτος.

Ως προς τον τρίτο προσβαλλόμενο λόγο της υπό εξέταση προσφυγής

Επειδή η διάταξη του άρθρου 4 του ν. 3610/2007 που επικαλείται ο προσφεύγων έχει καταργηθεί με την παρ. 3^α του άρθρου 18 του ν. 4002/2011 από τις 1/9/2011, η εφαρμογή της είναι αδύνατη από τη φορολογική αρχή, εκτός και αν ο νόμος που την καταργεί (ν. 4002/2011) ορίζει ότι εξακολουθεί να ισχύει η διάταξη του αρ. 4 του ν. 3610/2007 για παραβάσεις που καταλογίστηκαν μετά την 1/9/2011 και αφορούσαν χρήσεις προγενέστερης της εφαρμογής του. Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση δεν γίνεται καμία ρητή αναφορά ούτε στο κείμενο του άρθρου κατάργησης ούτε σε τυχόν μεταβατικές διατάξεις που θα επέτρεπαν τη δυνατότητα αυτή. Κατά συνέπεια, η πρόθεση του νομοθέτη είναι η πλήρης κατάργηση της διάταξης του αρ. 4 του ν. 3610/2007 από 01-09-2011 και εφεξής.

Επειδή η αρχή της εφαρμογής του ευνοϊκότερου για τον φορολογούμενο νόμο, αρχή που υφίσταται στο ποινικό δίκαιο, δεν τυγχάνει αναγνωρισμένης εφαρμογής ούτε από τον νομοθέτη αλλά ούτε και από τα δικαστήρια στο διοικητικό δίκαιο, το επιχείρημα του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελώς προβαλλόμενο.

Ως προς τον τέταρτο προσβαλλόμενο λόγο της υπό εξέταση προσφυγής

Επειδή, η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί ειδικότερη αρχή της αρχής του κράτους δικαίου που καθιερώνεται και προστατεύεται από το άρθρο 2, το άρθρο 5 παράγραφος 1, το άρθρο 25 παράγραφος 1 και το άρθρο 26 του Συντάγματος.

Επειδή, στοιχείο που διέπει την αρχή της αναλογικότητας είναι η ύπαρξη εύλογης σχέσης μεταξύ συγκεκριμένου διοικητικού μέτρου και επιδιωκόμενου νόμιμου σκοπού, ο δε επιδιωκόμενος σκοπός είναι η σύλληψη της φορολογητέας ύλης και η προάσπιση του δημοσίου συμφέροντος διαμέσου της εξασφάλισης της καταβολής των οφειλόμενων φόρων. Τη σχέση δε αυτήν έχει σταθμίσει ο νομοθέτης του Π.Δ.186/1992 (Κ.Β.Σ.), του Ν.2523/1997 και του Ν.4174/2013 (Κ.Φ.Δ.).

Επειδή, με τις διατάξεις του **άρθρου 20 παράγραφος 1 του Συντάγματος** ορίζεται ότι «Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σε αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει».

Επειδή, με τις διατάξεις του **άρθρου 6 παράγραφος 1 της κυρωθείσας με το Ν.Δ.53/1974 Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.)** ορίζεται ότι

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάιως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση, είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως».

Επειδή, με τις διατάξεις του **άρθρου 25 παράγραφος 1 του Συντάγματος** ορίζεται ότι

«Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από τον νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας».

Επειδή, με τον Ν.2523/1997 «Κώδικας Φορολογικών Κυρώσεων» θεσπίστηκε το αντικειμενικό σύστημα επιβολής φορολογικών κυρώσεων, το οποίο αναλογικά ισχύει και για τον μεταγενέστερο ν. 4337/15. Κατά συνέπεια, τα πρόστιμα για παραβάσεις των διατάξεων του Κ.Β.Σ. (Π.Δ.186/1992) καθορίζονται σε όλες τις περιπτώσεις με αντικειμενικό τρόπο, δηλαδή για κάθε παράβαση είναι καθορισμένο το ακριβές ύψος του προστίμου που αντιστοιχεί σε αυτήν. Η δε Φορολογική Διοίκηση δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια να καταλογίσει κυμαινόμενα πρόστιμα στις παραβάσεις του Κ.Β.Σ., αναλόγως ειδικότερων συνθηκών της παράβασης, της συμπεριφοράς και των κινήτρων του παραβάτη. Αντίστοιχα, ο διοικητικός δικαστής δεν έχει τη δυνατότητα να συνεκτιμήσει τις ανωτέρω παραμέτρους κατά την εκδίκαση της υπόθεσης και την εξουσία να προσδιορίσει αναλόγως το ύψος του προστίμου.

Επειδή, σύμφωνα με τη νομολογία, οι επιβαλλόμενοι από τον κοινό νομοθέτη και τη Διοίκηση περιορισμοί στην άσκηση των ατομικών δικαιωμάτων πρέπει να είναι μόνο οι αναγκαίοι και να συνάπτονται προς τον υπό του νόμου επιδιωκόμενο σκοπό. Ένα μέτρο που προβλέπεται από διάταξη νόμου ως κύρωση για παράβαση διατάξεως, τότε μόνον αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας, όταν από το είδος ή την φύση του είναι προδήλως ακατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού ή όταν οι δυσμενείς συνέπειες του μέτρου τελούν σε προφανή δυσαναλογία ή υπερακοντίζουν τον επιδιωκόμενο σκοπό (**ΟΛΣΤΕ 990/2004, ΣΤΕ 1249/2010**).

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση:

► Για τις διαπιστωθείσες παραβάσεις της ζήτησης, αποδοχής, λήψης και καταχώρησης στην Αίτηση – Αναλυτική Δήλωση ΦΠΑ του προσφεύγοντα των δύο (2) υπό κρίση ΤΠΥ στη διαχειριστική περίοδο επιβλήθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντα, δια του αντικειμενικού συστήματος επιβολής φορολογικών κυρώσεων, τα προβλεπόμενα από τον Ν.2523/1997 και Ν. 4337/15 πρόστιμα για την ως άνω διαχειριστική περίοδο.

► Τα επιβληθέντα πρόστιμα δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως προδήλως ακατάλληλα και απρόσφορα για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού (πάταξη φοροδιαφυγής, κολασμός του παραβάτη και αποτροπή παρόμοιων παραβάσεων), ούτε οι δυσμενείς συνέπειες των μέτρων μπορούν να θεωρηθούν ότι τελούν σε προφανή δυσαναλογία ή υπερακοντίζουν τον επιδιωκόμενο σκοπό.

Επειδή, έχει κριθεί νομολογιακά(σχετ. ΣτΕ 3130/2014 σε συνδυασμό με την ΣτΕ 2904/2015), ότι οι διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 2523/1997 δεν αντίκεινται στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας ούτε θίγει ουσιωδώς το δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας, διότι με την πρόβλεψη επιβολής σταθερού ποσοστού πρόσθετου φόρου και συνάρτησης του ποσού αυτού με τη διάρκεια της καθυστέρησης στην καταβολή του, οι εφαρμοζόμενες διατάξεις ενέχουν αυτές οι ίδιες στοιχεία αναλογικότητας, δεν θεσπίζουν δε μέτρο προδήλως ακατάλληλο και απρόσφορο ούτε υπερακοντίζουν τον σκοπό δημοσίου συμφέροντος του κολασμού του παραβάτη και της αποτροπής παρόμοιων παραβάσεων. Συνεπώς, δεν αντίκεινται στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας. Περαιτέρω, η φορολογική αρχή θεμιτώς, κατά το άρ. 20 παρ. 1 Σ. και το άρ. 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ, δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια να προσδιορίζει το ποσοστό του προσθέτου φόρου και συνεπώς να προσδιορίζει το ύψος αυτού αναλόγως των ειδικότερων συνθηκών της παράβασης, αφού ήδη το ποσοστό τούτο κλιμακώνεται κατά τα προεκτεθέντα από τον ίδιο τον τυπικό νομοθέτη, ανάλογα με τη βαρύτητα κάθε παράβασης και τον χρόνο καταβολής του οφειλόμενου κύριου φόρου. Συνεπώς, ακόμα και υπό την εκδοχή ότι ο ένδικος πρόσθετος φόρος, αποτελεί λόγω του ύψους του, κύρωση «ποινικής φύσεως» κατά την έννοια του ως άνω άρθρου 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ, δεν στοιχειοθετείται παράβαση της εν λόγω διάταξης (πρβλ. ΣΕ 3173/2014 Ολ., 2402/2010 επταμ).

Επειδή, όπως συνάγεται από την εισηγητική έκθεση επί του ν. 2523/1997, με τις ρυθμίσεις περί προσθέτων φόρων του άρθρου 1 αυτού εσκοπήθη μεταξύ άλλων η συνάρτηση του ύψους του πρόσθετου φόρου με τον χρόνο περαίωσης της φορολογικής υπόθεσης, κατά τρόπο ώστε να καταργηθεί το «πράγματι άδικο σύστημα να καταβάλλει τον ίδιο πρόσθετο φόρο τόσο αυτός που εκπληρώνει τη φορολογική του υποχρέωση σε σύντομο χρόνο όσο και εκείνος που την εκπληρώνει μετά από δεκαετίες», που «όχι μόνο δεν αποτελούσε κύρωση σε βάρος του παραβάτη της φορολογικής νομοθεσίας, αλλά αντίθετα αποτελούσε κίνητρο προσφυγής στα διοικητικά δικαστήρια, με πρωταρχικό σκοπό να επιμηκύνεται ο χρόνος καταβολής του κύριου και πρόσθετου φόρου», προβλέφθηκε ωστόσο, «επειδή πολλές φορές οι δικαστικές διενέξεις αργούν να διεκπεραιωθούν χωρίς υπαιτιότητα του φορολογούμενου ... πλαφόν πέραν από το οποίο δεν μπορεί να φθάσει ο οποιοσδήποτε πρόσθετος φόρος». Υπό τα δεδομένα αυτά, οι ως άνω διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 2523/1997, ερμηνευόμενες, σύμφωνα με τους κανόνες της λογικής και τα διδάγματα της

κοινής πείρας, ενόψει και των όσων αναφέρονται στην οικεία εισηγητική έκθεση, δεν αντίκεινται στην προβλεπόμενη από το Σύνταγμα αρχή της αναλογικότητας. Και τούτο, διότι με την πρόβλεψη επιβολής σταθερού ποσοστού φόρου και συνάρτησης του ποσού του φόρου με τη διάρκεια της καθυστέρησης στην καταβολή του, οι εφαρμοζόμενες διατάξεις ενέχουν αυτές οι ίδιες στοιχεία αναλογικότητας, δεν θεσπίζουν δε μέτρο προδήλως ακατάλληλο και απρόσφορο ούτε υπερακοντίζουν τον σκοπό δημοσίου συμφέροντος του κολασμού του παραβάτη και της αποτροπής παρομοίων παραβάσεων (πρβλ. ΣΕ 3474/2011 Ολ., ΣτΕ 2402/2010 επταμ. και απόφ.ΔΕΚ της 12-7-2001, υπόθ. C-262/1999, Λουλουδάκης κατά Ελληνικού Δημοσίου).

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση οι πρόσθετοι φόροι δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως προδήλως ακατάλληλοι και απρόσφοροι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού (πάταξη φοροδιαφυγής, του κολασμού του παραβάτη και την αποτροπή παρόμοιων παραβάσεων) ούτε οι δυσμενείς συνέπειες των μέτρων μπορούν να θεωρηθούν ότι τελούν σε προφανή δυσαναλογία ή υπερακοντίζουν τον επιδιωκόμενο σκοπό.

Κατόπιν των ανωτέρω, ο τέταρτος προβαλλόμενος ισχυρισμός του προσφεύγοντα, με τον οποίο επικαλείται **παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας** (άρθρο 28 παράγραφος 1 εδάφιο δ' του Συντάγματος) και του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη (άρθρο 6 της Ε.Σ.Δ.Α.), **στερείται βασιμότητας, απορρίπτεται δε ως νόμω αβάσιμος και αλυσιτελώς και παρελκυστικά προβαλλόμενος.**

Επειδή, οι διαπιστώσεις του ελέγχου, όπως αυτές καταγράφονται στις από εκθέσεις ελέγχου της Δ.Ο.Υ., επί των οποίων εδράζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις διορθωτικού προσδιορισμού ΦΠΑ και προστίμων ΚΒΣ και ΦΠΑ, κρίνονται βάσιμες, αποδεκτές και πλήρως αιτιολογημένες, η υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Αποφασίζουμε

την απόρριψη της με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής του προσφεύγοντα «.....» με **Α.Φ.Μ.** και την κύρωση των παρακάτω πράξεων: **α) της Πράξης Επιβολής Προστίμου επί παραβάσεων τήρησης Βιβλίων και έκδοσης Στοιχείων διαχειριστικής περιόδου (β) της Πράξης επιβολής προστίμου ΦΠΑ του αρ. 6 του ν. 2523/97 διαχειριστικής περιόδου γ) της Οριστικής Πράξης Διορθωτικού Προσδιορισμού ΦΠΑ διαχειριστικής περιόδου**

Οριστική Φορολογική Υποχρέωση για τη διαχειριστική περίοδο

Συνολικό ποσό καταλογισμού **15.005,76€** ως ακολούθως:

Α. Οριστική Πράξη Επιβολής Προστίμου Κ.Β.Σ. με αριθμό: 2.233,00€ για τη χρήση ...

Β. Οριστική Πράξη Επιβολής Προστίμου Φ.Π.Α. με αριθμό: 7.368,90€ για τη χρήση ...

Γ. Οριστική Πράξη Διορθωτικού Προσδιορισμού ΦΠΑ με αριθμό: 5.403,86€ για τη χρήση ...

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ
α.α

ΜΑΒΙΝΙΔΟΥ ΚΥΡΑΤΣΑ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.